

Arrest

nr. 77 903 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 14 juni 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 1 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2009 werd ingediend door:

L., S. {..}

geboren op 05.12.1978 te Berivojce

en echtgenote:

D., V{..}

geboren op 16.02.1985 te Hogosht

en minderjarige kinderen:

L., C. {..}

geboren op 06.03.2004 te Vranje

L., E. {..}

geboren op 21.01.2007 te Vranje

L., E{..}

geboren op 06.01.2009 te Edegem

nationaliteit: Kosovo

adres: {..}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.06.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat ze leed aan een medische aandoening.

Echter, na analyse van het dossier stelt de arts-adviseur vast dat uit het meest recente medische attest blijkt dat er geen behandeling meer loopt en de verschillende problemen achter de rug zijn. Deze aandoening kan dan ook niet weerhouden worden als een actuele aandoening waarvoor behandeling/opvolging noodzakelijk is (zie gesloten omslag in bijlage).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Kosovo.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het algemeen principe van goed bestuur en schending van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers betogen als volgt:

“De bestreden beslissing is van oordeel dat [E.] aan een aandoening niet op zodanige wijze lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit daar er geen behandeling meer loopt en dat de problemen achter de rug zijn.

[E.] is prematuur op de leeftijd van 29 zwangerschapsweken geboren. De apneu en gastro-oesofagale problemen zijn voor het moment geregeld maar [E.] wordt nauwkeurig gevolgd door haar kinderarts daar het niet uitgesloten is dat er andere problemen ontstaan omwille van deze prematuriteit.

Prematuriteit kan inderdaad gevolgen hebben voor het pasgeboren kind, te denken valt aan:

- lichamelijke handicap; -
- verstandelijke handicap,
 - ° ADHD
- gedragsproblemen,
- gestoorde sensorische integratie en
- leerachterstand

Er bestaat inderdaad een groter risico voor prematuur geboren kinderen om later gehandicapt te worden, en men ontdekt deze aandoeningen meestal wanneer de kinderen ouder zijn: «Et il se révèle inquiétant, établissant un lien clair entre la survenue d'un handicap et l'importance de la prématurité. «A l'âge de 5 ans nous explique [B. L.], épidémiologiste à l'Inserm et coordonnatrice de l'étude, près de 40 % des anciens grands prématurés présentent des troubles moteurs, sensoriels ou cognitifs (1). Un tiers requièrent encore à 5 ans une prise en charge médicale ou paramédicale spécialisée dont 42 % de ceux nés entre 24 et 28 semaines de grossesse.» Bref un taux relativement important qui soulève «un réel défi pour la médecine périnatale actuelle» (E. FAVEREAU, « Grand prématurés, une survie au prix de séquelles », maart 2008, Libération, www.liberation.fr).

De bestreden beslissing neemt absoluut niet in aanmerking dat de prematuriteitsproblemen later kunnen ontstaan en dat er hiervoor een nauwkeurige opvolging door een kinderarts nodig is.

Elmedina gaat trouwens regelmatig op consultatie bij haar kinderarts, Dr [B.] (zie getuigschrift in bijlage). Dr [B.] bevestigt dat een kindergeneeskundige opvolging noodzakelijk is. Tegenpartij bekijkt echter niet eens de mogelijkheden, in Servië, tot toegang tot kinderartzen,

Dit houdt een formeel gebrek aan motivering in, wat een schending uitmaakt van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van het algemeen principe van behoorlijk bestuur, zonder evenwel aan te geven op welke wijze dit principe geschonden wordt. Bovendien zijn er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en komt het niet aan de Raad toe uit het verzoekschrift te distilleren welk beginsel verzoekers geschonden achten. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekers' kind L. E. niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 1 april 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indienden waarbij zij zich beriepen op de medische toestand van hun kind L. E. Verzoekers voegden aan de aanvraag een medisch attest van dr. B. van 19 maart 2009, een medisch attest van prof. O. B. van 26 maart 2009, een medisch attest van dr. K. V. van 16 april 2009, een medisch attest van prof. O. B. van 29 april 2009, een medisch attest van dr. F. R. van 6 augustus 2009 en ten slotte een medisch attest van dr. J. B. H. van 26 mei 2010.

2.6. Op 28 april 2011 maakt de ambtenaar-geneesheer zijn advies over aan de gemachtigde. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle door verzoekers voorgelegde medische attesten in zijn beoordeling heeft betrokken en geoordeeld heeft: *“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”* Op grond van dit advies besluit de gemachtigde finaal tot de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekers zijn het niet eens met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer en stellen dat het niet uitgesloten is dat er andere problemen ontstaan omwille van de prematuriteit. Verzoekers betogen nog dat L. E. momenteel geregeld wordt opgevolgd door haar kinderarts zodat tegenpartij tekort schiet door de toegang tot kinderartsen in het herkomstland niet nagekeken te hebben.

2.8. Verzoekers zijn het oneens met de conclusie van de ambtenaar-geneesheer maar maken hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Het argument dat het niet uitgesloten is dat er andere problemen kunnen ontstaan waarbij verzoekers een opsomming geven van mogelijke gevolgen kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer dat L. E. niet lijdt aan een *“actuele aandoening”* die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is. Verzoekers' betoog is immers geënt op veronderstellingen doch zij tonen hiermee niet aan dat L. E. actueel lijdt aan een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer

dienaangaande verkeerd is. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ambtenaar-geneesheer op 18 mei 2010 een bijkomend medisch attest gevraagd heeft aan verzoekers teneinde een volledig en objectief medisch advies te kunnen verstrekken. Het laatste medisch attest dat verzoekers hebben voorgelegd dateert van 26 mei 2010. Hieruit blijkt dat, zoals de ambtenaar-geneesheer ook stelt in zijn medisch advies, de evolutie van de gezondheidstoestand van L.E. "excellent" is en dat er geen actuele behandeling meer is. Het kwam aan verzoekers toe om zo volledig mogelijke informatie te verstrekken aangaande de gezondheidstoestand van hun kind. Blijkens het administratief dossier hebben verzoekers hiertoe de kans gehad, gelet op de diverse medische attesten die zij hebben voorgelegd. Waar verzoekers thans bij het verzoekschrift komen aandragen met een medisch attest van dr. B. van 12 maart 2011 waaruit blijkt dat L. E. pediatriesch wordt opgevolgd, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers nagelaten hebben dit medisch attest over te maken aan het bestuur. De Raad wijst er op dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld wordt in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekers hebben nagelaten het medisch attest van 12 maart 2011 over te maken aan het bestuur, zodat het de gemachtigde geenszins ten kwade kan worden geduid dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verzoekers maken met hun betoog geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de correcte feiten, dat zij deze niet correct zou hebben beoordeeld en dat zij op basis hiervan niet kennelijk redelijk heeft geoordeeld tot de ongegrondheid van de aanvraag.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER